

Podpůrně, pro případ, že nebude uznána odpovědnost Evropské komise za zaviněné protiprávní jednání, žalobkyně požaduje, aby byla uznána objektivní odpovědnost Komise. Škoda, která žalobkyni vznikla, jakož i její neobvyklá a zvláštní povaha, jsou údajně nepochybné, a tato škoda byla přímo způsobena tím, že Evropská komise odmítla uložit podniku Celanese Corporation sankce.

vzorek, které byly základem reprezentativního vzorku při přezkumném šetření, jakož i údaje o zaměstnanosti týkající se každého výrobce Unie vybraného jako reprezentativní vzorek;

— uložit Radě náhradu nákladů řízení.

(¹) Nařízení Rady (ES) č. 139/2004 ze dne 20. ledna 2004 o kontrole spojování podniků (Úř. věst. L 24, s. 1; Zvl. vyd. 08/03, s. 40).

Žalobní důvody a hlavní argumenty

Na podporu svých tvrzení žalobce uplatňuje sedm žalobních důvodů.

Žaloba podaná dne 19. března 2010 — FESI v. Rada

(Věc T-134/10)

(2010/C 148/62)

Jednací jazyk: angličtina

Účastníci řízení

Žalobce: Fédération européenne de l'industrie du sport (FESI) (Brusel, Belgie) (zástupci: E. Vermulst a Y. Van Gerven, advokáti)

Žalovaná: Rada Evropské unie

Návrhová žádání žalobce

— zrušit prováděcí nařízení Rady (EU) č. 1294/2009 ze dne 22. prosince 2009 o uložení konečného antidumpingového cla na dovoz některé obuvi se svrškem z usně pocházející z Vietnamu a Čínské lidové republiky rozšířeného na dovoz některé obuvi se svrškem z usně zasílané ze zvláštní administrativní oblasti ČLR Macao bez ohledu na to, zda je u něj deklarován původ ze zvláštní administrativní oblasti ČLR Macao, na základě přezkumu před pozbytím platnosti podle čl. 11 odst. 2 nařízení Rady (ES) č. 384/96 (¹) v plném rozsahu nebo podpůrně v rozsahu, v němž se týká žalobce a jeho členů, a zejména jeho čtyř členů vybraných jako reprezentativní vzorek (Adidas AG, Nike European Operations BV, Puma AG a Timberland Europe BV);

— uložit Radě, aby zveřejnila údaje o výrobě týkající se každého výrobce Unie vybraného jako reprezentativní

Zprvce tvrdí, že Rada tím, že nepožádala výrobce Evropské unie, kteří podali stížnost, aby vyplnili žádosti pro výběr vzorku, nesprávně použila čl. 17 odst. 1 základního nařízení (²), dopustila se zjevně nesprávného posouzení a porušila práva na obhajobu a zásadu zákazu diskriminace. Žalobce konkrétně tvrdí, že orgány Evropské unie nepožádaly výrobce Evropské unie, kteří podali stížnost, aby vyplnili žádosti pro výběr vzorku, a tudíž reprezentativní vzorek výrobců EU byl vybrán při neexistenci požadovaných údajů, na základě omezených a neověřitelných údajů poskytnutých stěžovateli. Žalobce tvrdí, že v důsledku toho orgány EU nemohly ověřit adekvátnost vybraného vzorku. Dále tvrdí, že orgány EU zacházely s dotyčnými subjekty, které se nacházely ve srovnatelných situacích, odlišně bez jakéhokoliv objektivního důvodu a porušily základní zásadu zákazu diskriminace.

Zadruhé žalobce tvrdí, že při výběru reprezentativního vzorku výrobců EU se Rada dopustila zjevně nesprávného posouzení a porušila čl. 17 odst. 1 základního nařízení. Uvádí, že reprezentativní vzorek výrobců EU nepředstavoval největší reprezentativní objem výroby nebo prodeje, který mohl být ve stanovené lhůtě přiměřeně přezkoumán ve smyslu čl. 17 odst. 1 základního nařízení a že vzorek byl převážně vybrán na základě kritérií, která nejsou v tomto ustanovení stanovena.

Zatřetí žalobce tvrdí, že Rada porušila čl. 6 odst. 10 Dohody Světové obchodní organizace o antidumpingu tím, že nepoužila čl. 17 odst. 1 základního nařízení v souladu s touto dohodou. Rada nestanovila vzorek výrobců EU, který by představoval největší procento objemu výroby nebo prodeje, jak je požadováno čl. 6 odst. 10 Dohody Světové obchodní organizace o antidumpingu.

Začtvrté žalobce tvrdí, že při určení pravděpodobnosti přetrvání újmy Rada porušila čl. 3 odst. 1, čl. 3 odst. 2, čl. 3 odst. 5 a čl. 11 odst. 2 základního nařízení a dopustila se zjevně nesprávného posouzení skutkových okolností. Podle názoru žalobce Rada nesprávně při neexistenci opatření stanovila pravděpodobnost přetrvání újmy na základě zjištění o přetrvání újmy během období přezkumného šetření („OPŠ“) průmyslu EU, které je založeno na makroekonomických údajích, jež zahrnovaly údaje o výrobcích, kteří nejsou součástí průmyslu EU a na základě neověřených údajů. Navíc mikroekonomičtí ukazatelé byli hodnoceni na základě údajů o nereprezentativním vzorku výrobců EU.

Zapáté žalobce tvrdí, že uplatněním důvěrného zacházení co se týče totožnosti výrobců EU, kteří podali stížnost, Rada porušila čl. 19 odst. 1 základního nařízení a porušila práva na obhajobu, neboť uplatnila důvěrné zacházení bez oprávněného důvodu a bez toho, aniž by řádně přezkoumala žádost o důvěrné zacházení.

Zašesté tvrdí, že zavedením systému týkajícího se kontrolního čísla výrobku („KČV“) pro klasifikaci dotčeného výrobku Rada porušila čl. 2 odst. 10 a čl. 3 odst. 2 základního nařízení a zásadu řádné péče a řádné správy. Žalobce se domnívá, že použitý systém týkající se KČV a nová klasifikace některých kategorií obuvi uprostřed šetření zabránilo spravedlivému srovnání mezi běžnou hodnotou a vývozní cenou. Mimoto podle žalobce tato okolnost rovněž zabránila objektivnímu přezkoumání jak objemu dumpingového dovozu tak účinkům dumpingového dovozu na ceny podobných výrobků na domácím trhu, jakož i následného dopadu tohoto dovozu na domácí výrobce těchto výrobků. Krom toho žalobce rovněž tvrdí, že Rada náležitě a nestranně nepřezkoumala všechny relevantní skutečnosti a opodstatněné důvody pro změnu systému týkajícího se KČV, jak navrhoval žalobce.

Konečně žalobce tvrdí, že při výběru referenční země Rada porušila zásadu řádné péče a řádné správy, dopustila se zjevně nesprávného posouzení skutkových okolností a porušila čl. 2 odst. 7 základního nařízení. Žalobce se domnívá, že se Rada dopustila závažných procesních pochybení tím, že vybrala Brazílii jako referenční zemi, neboť tento výběr nebyl v tomto případě proveden adekvátním a přiměřeným způsobem.

(¹) Úř. věst. 2009 L 352, s. 1.

(²) Nařízení Rady (ES) č. 384/96 ze dne 22. prosince 1995 o ochraně před dumpingovými dovozy ze zemí, které nejsou členy Evropského společenství (Úř. věst. 1996 L 56, s. 1).

Žaloba podaná dne 16. března 2010 — M v. EMEA

(Věc T-136/10)

(2010/C 148/63)

Jednací jazyk: angličtina

Účastníci řízení

Žalobce: M (zástupci: C. Thomann, Barrister a I. Khawaja, Solicitor)

Žalovaná: Evropská agentura pro léčiva (EMA)

Návrhové žádání žalobce

- přiznat náhradu škod na základě článku 340 SFEU za újmy utrpěné v důsledku protiprávních jednání, ve výši, která se ponechává na posouzení Tribunálu, nebo jiné částky tohoto typu, které bude Tribunál považovat za přiměřené;
- přiznat úroky z takových dlužných částek v sazbě odpovídající sazbě používané podle článku 35A Supreme Court Act z roku 1981 nebo jakoukoliv jinou částku tohoto typu, kterou bude Tribunál považovat za přiměřenou;
- uložit žalované náhradu nákladů řízení;
- nařídit jakékoliv doplňující opatření, kterou bude Tribunál považovat za užitečné.